

Tűzből pattant történetek

Sajnos rohanó világunkban eltűnt életünkben a „lassan járj” öröme, s ezzel együtt eltűntek a mesék világából is azok, akik sehová sem sietnek, s akiknek van idejük a „Jóisten ablakait nézegetni”.

A rohanás ikertestvére a figyelmetlenség és az óvatlanság, s mindez számos veszélyt rejt magában. Így van ez a tűzzel is, ezzel a kétarcú jószággal. A tűz ugyanis nemcsak barátunk, hanem nagyon sokszor ellenségünk is. Rajtunk múlik, hogy melyik oldalát mutatja nekünk. A napi hírek bejelentéseiből gyakran értesülünk emberéleteket is követelő tüzesetekről. S ezek háttérében a legtöbbször az emberi gondatlanság áll.

A múlttól és a jövőtől elszakadt ember a rohanás jelenében csak a pillanat hatása alatt létezik, és kiszakad az idő folytonosságából; nem gondol tettei következményeire, mert nincs is ideje gondolkodni, csak rohan tovább, élvezve a száguldás extázisát.

Miért van ez így? Talán a válasz valóban a száguldás élvezetében kereshető. A múlttól és a jövőtől elszakadt ember a rohanás jelenében csak a pillanat hatása alatt létezik, és kiszakad az idő folytonosságából; nem gondol tettei következményeire, mert nincs ideje gondolkodni, csak rohan tovább, élvezve a száguldás extázisát.

Persze azért mindig akadnak kivételek. Ilyen például az a Monoron élő többgyermekes apuka, akit azért is nagyon szeretnek a gyermekei, mert minden este mesét mond nekik. Csak úgy, magától, könyv nélkül, belülről fakadó forrásanyagból, mintegy mítoszt teremtve egy monori kismanónak. Esténként, vacsora után köré sereglenek az apróságok, és várják a csodát. 'Mondd el, Papa, ma mi történt az árokparti kismanóval?' Jezsó Ákos pedig belefog a történetbe, és azt mondja:

„Ezen a ... reggelen már hajnalban felébredt a monori árokparti kismanó. Nem tudott aludni, mert olyan hangosan sóhajtozott a szomszédos konyhakertnek otthont adó földanyó, hogy az összes álomport kiverte a szeméből. Végére aztán a kismanó úgy döntött, hogy utána jár a dolognak.”

Vajon mi baja lehetett földanyónak? Természetesen, hogy mindezt megtudjuk, nem kell elindulnunk „a hosszú ároknak a legmélyén kitaposott ösvényen”, hanem csak el kell olvasnunk a laposhegy alján élő árokparti kismanó meséit.

Az összegyűjtött meséket tartalmazó könyv azért kapta a **Tűzből pattant történetek** címet, mert hőse, az árokparti kismanó kaporszakállú Bakaraszt és Hohó törpe kalandjain keresztül a tűzről mesél kicsiknek és nagyobbacska gyermekeknek egyaránt.

Jezsó Ákos könyve szórakoztat és tanít egyszerre. Na nem úgy, hogy mindez papolásnak tűnjön, hanem szelíden, amolyan kismanósan. Éppen ezért olyan hiánypótló mesekönyvről van itt szó, amely mind az óvodások, mind a kisiskolások érdeklődésére számíthat.

Az én kedvenc történetem az álarcosbájlról szóló, talán azért, mert megjelenik benne a barátság és a szerelem, valamint még más is, de ezt most nem árulom el.

Mindenkinek jó olvasását kívánok, és remélem, hogy lesz a könyvnek folytatása. Bízom abban, hogy a mesemondó Jezsó Ákos a monori manóvilág teremtése közben nem fog úgy járni, mint O. Wilde mesemondója, aki mindennap a faluban faunokról és apró szilfidekről mesélt, és egy nap, amikor kiment a faluból és a tengerpartra ért, „íme három szirént látott, látott egy faunt, aki apró szilfidek csoportjának táncot fújt furulyáján. És mikor este hazatért falujába és az emberek, mint rendesen, így szóltak hozzá: 'Mondd el hát, mit láttál?'- ezt felelte nekik: 'Nem láttam semmit'.”

Kiss Anna

*Jezsó Ákos: Tűzből pattant történetek
(Az árokparti kismanó meséi)
Coldvell, 2005.*